భారత్ భాగ్యవిధాత

గత శతాబ్దంలో భారతీయ సమాజంలోనే కాక ప్రపంచ చరిత్రలో కూడ ఎంతో సంక్షోభం, లోతయిన పరివర్తన చోటుచేసుకున్నాయి. 1905లో బెంగాలు విభజనకు దేశమంతటిలో తీవ్ర ప్రతిక్రియ చెలరేగింది. తర్వాతి సంవత్సరాలలో జాతీయ చైతన్య జాగరణ జరిగింది. ఫలితంగా 42 సంవత్సరాల తర్వాత దేశానికి స్వరాజ్యం వచ్చింది. బెంగాలు విభజన ఒక స్వల్ప కారణం మాత్రమే. విస్తృత దృక్పథంతో పరిశీలిస్తే – బ్రిటిషు సామ్రాజ్యపు భవిష్యత్తును మార్చివేసే సంఘటన కాదది. ఆరు సంవత్సరాల తర్వాత బెంగాలు విభజన రద్దయింది. అయినా ఆ చిన్న సంఘటన జాతిని మేలుకొలిపింది. జనమానసంలో స్వాతంత్ర్య పిపాస నిరంతరం పెరుగుతూవచ్చింది. బెంగాలు విభజన భారతమాత సంతానంలో లక్షలాది కోట్లాదిమందికి తమను గురించిన అవగాహన కలిగించింది. వారు ఉద్యమిస్తూ వచ్చారు. రౌలట్ చట్టానికి నిరసన, జలియన్‌వాలాబాగ్, సహాయనిరాకరణ ఉద్యమం, సత్యాగ్రహ ఉద్యమం, సైమన్ కమిషన్ బహిష్కరణ, క్విట్ ఇండియా ఉద్యమంవంటి మజిలీలమీదుగా 1947 ఆగస్టు 15 వరకు వివిధ ఉద్యమాలు సాగాయి. ఈ యాత్రలో ఎన్నో ఎగుడు దిగుడులు దాటి జాతి చైతన్యం శిఖరాగ్రాన్ని చేరుకున్నది. ఆ చైతన్య అనుభూతి ప్రతి భారతీయునికీ గర్వ కారణం.

నలభయ్యవ దశకంలో లభించిన స్వరాజ్యం భారతదేశానికేకాక ప్రపంచ సమాజానికీ, మానవాళి అంతకూ క్రొత్త అవకాశాలకు ద్వారాలు తెరిచింది. మన దేశంలో స్వరాజ్య సమరం సాగుతున్న సమయంలో ఇతర దేశాలలోకూడా భారీయెత్తున సంక్షోభాలు ఏర్పడ్డాయి. వాస్తవిక దృష్టితో పరిశీలిస్తే – ఆ సందర్భాలలో మన స్వరాజ్య ప్రాప్తికి ప్రత్యేక ప్రాధాన్యం కనిపించదు. రష్యన్ విప్లవం, చైనాలో రిపబ్లిక్ స్థాపన జరిగి కమ్యూనిష్టు రాజ్యం ఏర్పడడం, ఐర్లండు స్వతంత్రం కావడం, ఇజ్రాయిల్ అవతరణల వంటి మరో అధ్యాయం ఈ ఫలితం, ఈ విజయం, ఈ సంఘటన. చరిత్రలోని వేలాది పుటలలో కొన్ని ప్రత్యేక పుటలు హిమాలయం నుండి సముద్రంవరకు విస్తరించిన భూభాగపు సంఘటనలను తమ లోపల ఇముడ్చుకున్నాయి. వాస్తవానికి – మన స్వరాజ్య ప్రాప్తి మరింత సాధారణమైన సంఘటన. ఆ సాఫల్యం జాతి చూపిన పురుషార్థంతో, పరాక్రమంతో కాక, ప్రపంచ పరిస్థితుల ఒత్తిడివల్ల లభించిందని వాస్తవిక దృష్టితో పరిశీలించే వారికి అనిపిస్తుంది. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధంలో బ్రిటన్ నిర్వీర్యం అయిపోయింది. భారత్‌ను పాలించే సామర్థ్యాన్ని అది కోల్పోయింది. భారత్ వంటి వలస దేశాన్ని పాలించే స్థోమత అక్కడి ఆర్థిక, రాజకీయ, సామాజిక పరిస్థితికి లేకపోయింది. తప్పనిసరి పరిస్థితులలో, ఒత్తిళ్లకు లొంగి, విధి లేక బ్రిటన్ భారత్‌కు స్వరాజ్యం ఇచ్చింది. దాని సామర్థ్యం

క్షీణించకుండా ఉంటే, దాని పాలకులకు చారిత్రక వివేకం కొరవడి ఉంటే – భారత్ ఆతర్వాత అనేక సంవత్సరాలవరకు, బహుశా నేటివరకు బానిసత్వంలోనే ఉండేది. ఎందుకంటే – ఉద్యమాలు, ప్రదర్శనలు, ధర్నాలు తప్ప ఇక్కడి ప్రజలు ఎలాంటి పోరాట పటిమనూ చూపలేదు. పోరాటం జరిపి, సంఘర్షణ సాగించి స్వరాజ్యాన్ని సంపాదించడం ఇక్కడి స్వభావంలోనూ లేకపోయింది, ఇక్కడి సామర్థ్యానికి అందుబాటులోనూ లేకపోయింది.

స్వరాజ్యానికి కాని, విప్లవాత్మక పరివర్తనకు కాని ఖచ్చితంగా మూల్యం చెల్లించవలసి ఉంటుంది. అమెరికా సంయుక్త రాష్ట్రాలు తమ స్వరాజ్యం కోసం సంవత్సరం పాటు వేయి చదరపు మైళ్ల ప్రాంతంలో ఆంగ్లేయులతో నిరంతర సంఘర్షణ సాగించవలసి వచ్చింది. ఈ యుద్ధం కోసం అయిదు సంవత్సరాల పాటు సన్నాహాలు జరిగాయి. యుద్ధంలో అన్ని వర్గాల ప్రజలూ పాల్గొన్నారు. రైతులు పొలాలలో వాడే పరికరాలను కరిగించి ఆయుధాలు తయారు చేశారు. 'స్వరాజ్య పుత్రులు' అనే సంస్థలో వారితోపాటు కార్మికులూ, బానిసలూ, పాదరీలు, న్యాయవాదులూ, ప్రభుత్వోద్యోగులూ కూడా చేరారు.

18వ శతాబ్దంలో ఫ్రెంచి ప్రజలు ప్రజాస్వామ్య సాధన కోసం ఏడు సంవత్సరాలపాటు వివిధ రంగాలలో పోరాటాలు జరిపారు. ఆ ఆర్థిక, పాలనాత్మక, రాజకీయ, సామాజిక సంఘర్షణలలో పరిసర దేశాలు ఆటంకాలు కల్పించాయి, సంఘర్షణలను మరింత క్లిష్టం చేశాయి. ఫ్రెంచి విప్లవం అక్కడి నాయకుడు నెపోలియన్‌ను సైతం మట్టి కరిపించింది. 12 సంవత్సరాలపాటు సాగిన భీషణ సంగ్రామం ఫ్రాన్స్‌ను ఒక ఒడ్డుకు చేర్చిందని చరిత్ర విద్యార్థులకు తెలుసు. ఆ దేశంలో స్వేచ్ఛ, సమానత్వం, సౌభ్రాతృత్వం అనే మంత్రం ఆచరణలోనికి రావడానికి ఈ నిరంతర సంఘర్షణ మార్గం చూపింది.

భారత్‌కు తన స్వరాజ్యం కోసం అమెరికావలె యుద్ధం చేయవలసి రాలేదు, ఫ్రాన్స్ వలె ప్రజాస్వామ్యం కోసం సంవత్సరాల తరబడి యుద్ధజ్వాలలలో మ్రగ్గిపోవలసిరాలేదు. ఈ దేశాలు బ్రిటన్‌తోనే యుద్ధాలు చేశాయి. ఫ్రెంచి ప్రజలు బ్రిటన్‌తోపాటు తమ పాలకులతోకూడా పోరాడారు. వారు ద్విముఖమైన సవాలును ఎదుర్కొన్నారు. రెండు రంగాలలోనూ వారు మహత్తరమైన బలిదానం చేయవలసివచ్చింది.

1911లో చైనా విప్లవం, సంవత్సరాల తరబడి సంక్షోభం తర్వాత అక్కడ ప్రజాస్వామ్య ప్రభుత్వం ఏర్పాటు, రష్యన్ విప్లవం, జపాన్‌లో జాతీయవాద ఆవిర్భావం వంటి అధ్యాయాలను కూడ ఆయా దేశాల ప్రజలు తమ రక్తంతో లిఖించారు. ఈ పరివర్తనల కోసం లక్షలాది ప్రజలు తమ ప్రాణాలను అర్పించి ఉంటారు. మొదటి ప్రపంచ యుద్ధంలోనూ, రెండవ ప్రపంచ

యుద్ధంలోనూ జర్మనీ, ఇటలీ, ఆస్ట్రియా, స్పెయిన్, పోలెండ్ మున్నగు దేశాలు దాదాపు ధ్వంసం అయినాయి. ఆ విధ్వంసాన్ని తట్టుకుని, తిరిగి లేచి నిలబడడానికి ఈ దేశాలు జరిపిన తీవ్ర ప్రయత్నంతో, మహత్తర సంఘర్షణతో పోల్చితే, భారత ప్రజలు గట్టి బలిదానం చేయలేదని అనిపిస్తుంది. స్వరాజ్యం కోసం సంఘర్షణ మార్గాన్ని ఎన్నుకున్న విప్లవవీరుల, అమరజీవుల త్యాగాలను ఎంతమాత్రం తక్కువ అంచనా వేయకూడదు. అయితే – ఏవో కొన్ని సంస్థల ఏర్పాటు, కొద్ది సహాయనిరాకరణ, పాలకులకూ భారతీయ నాయకులకూ మధ్య సౌహార్దపూర్వక వాతావరణంలో జరిగిన చర్చలు – వీటిద్వారానే 20వ శతాబ్దంలో భారత్ విముక్తి పొందింది. రెండవ ప్రపంచ యుద్ధపు ఒత్తిడి, బ్రిటన్ నిర్వీర్యం కావడం కూడ కారణాలన్నది నిశ్చయమే. అయితే 1947 తర్వాతకూడ బ్రిటన్ పరిస్థితి అలాగే ఉంది. తరువాతి 40 సంవత్సరాలలో కనీసం రెండు డజనుల దేశాలు తమ అదృష్టాన్నీ, భవిష్యత్తునూ నిర్ణయించుకున్నాయి. అందుకోసం ఆయా దేశాలు తమ అస్తిత్వాన్ని పణంగా పెట్టవలసివచ్చింది.

మామూలు ప్రయత్నాలు, ఉద్యమాలు, ప్రదర్శనలు, ధర్నాలు, బహిష్కరణలవంటి మెత్తని పోరాటం ద్వారానే భారత్‌కు స్వరాజ్యం రావడానికి కారణం ఏమిటి? ఇతర దేశాల ప్రజలవలె ఇక్కడి ప్రజలు బలిదానాలు చేయవలసిన అవసరం ఎందుకు లేకపోయింది? మారిన ప్రపంచ పరిస్థితులు, అంతర్జాతీయ ఒత్తిడులు కారణంగా ఈ దేశానికి సునాయాసంగా స్వరాజ్యం వచ్చిందని ప్రత్యక్ష సంఘటనలు ఆధారంగా పరిణామాలను విశ్లేషించే సమీక్షకులు నిర్ణయించే అవకాశం ఉంది. అంతర్ దృష్టి కలిగినవారి అవగాహన, సూక్ష్మ జగత్తులో జరిగే సంఘటనలను విశుద్ధమైన తమ సిద్ధచేతనతో అర్థంచేసుకునే సామర్థ్యం కలిగిన సిద్ధ పురుషుల అవగాహన మరోవిధంగా ఉన్నట్లు కనబడుతుంది. భారత్‌కు స్వరాజ్యం రావడం ఒక దైవీ యోజనలో భాగమన్నది వారి అభిప్రాయం. ఆ యోజన ప్రకారం ప్రపంచం ఆధ్యాత్మిక యుగంలో ప్రవేశించవలసి ఉంది. నవయుగంలోనికి ఇలా ప్రవేశించడం భారత్ నాయకత్వంలోనే సాధ్యపడుతుంది. ఎందుకంటే ప్రపంచానికి ఇవ్వడానికి ఒక విలక్షణ సందేశం దానివద్ద ఉంది. మానవ జాతికి క్రొత్త దిశను ఇచ్చే సామర్థ్యం దానికి ఉంది – ఇదీ వారి అభిప్రాయం.

భారత్‌కు స్వరాజ్యం రావడం దైవీ యోజనలో భాగం అయితే– ఆ దేశం అసలు ఎందుకు బానిసత్వంలో మ్రగ్గింది? శ్రీఅరవిందులు తమ 'వందేమాతరమ్' పత్రిక 1908 ఏప్రిల్ సంచికలో ఈ ప్రశ్నకు ఇలా జవాబు ఇచ్చారు –

"భారతదేశంలో ఆంగ్లపాలన కాలం పూర్తియింది. ఇంగ్లాండు కొద్దికాలం భారతవర్షాన్ని పాలించాలన్నది భగవానుని ఇచ్ఛ. ఆంగ్లేయులు అవలీలగా ఈ దేశాన్ని వశపరచుకోవడం

ప్రపంచమంతటికీ ఆశ్చర్యాన్ని కలిగించింది. ఆంగ్లేయుల నిరుపమాన ప్రతిభ కారణంగా, వారి అసాధారణ గుణాలు కారణంగా ఇది సాధ్యపడిందని జనం అనుకున్నారు. ఇంగ్లాండు ఈ అభిప్రాయాన్ని పెంచి పోషించింది. దీనివల్ల ప్రయోజనం పొందింది.

"వాస్తవం ఏమంటే – ఇంగ్లాండు భారతవర్షాన్ని ఎన్నడూ జయించలేదు. ఎందుకు, ఎలా అని అది తెలుసుకునేలోగా భారత్ దాని చేతులకు అప్పగించబడింది. ఇంగ్లాండుకోసం పని చేసిన వ్యక్తులు, కొద్దిమందిని మినహాయిస్తే, చాలా చిన్నవాళ్లు. భగవంతుని దయ లేకపోతే వారు యూరప్ చరిత్రలో కాని, మరో దేశం చరిత్రలోకాని తమకు స్థానాన్ని సంపాదించలేకపోయేవారు. ఓడించిన ఘనత గెలిచిన వారి విశేష ప్రతిభా సామర్థ్యాలది అని చెప్పలేము. ఓడినవారి బలహీనత ఇందుకు కారణమనీ చెప్పలేము. ఇది చరిత్రలోని ఒక విచిత్రం. దీనిపై వ్యాఖ్యలకు తావు లేదు. ఎలాంటి ప్రత్యేక గుణాలు లేకుండా కొందరికి ఒక మహాలక్ష్యం అప్పగించబడడం, వారా లక్ష్యాన్ని సాధించేటట్లు అజమాయిషీ జరగడం– అనే ప్రక్రియకు ఇది ఒక ఉదాహరణ అని చెప్పవచ్చు.

"ఆ లక్ష్యం సాధించబడగానే – ఇంగ్లాండును రక్షించడానికి అంతవరకు తన హస్తాన్ని అడ్డుపెట్టిన దేవదూత ఆ హస్తాన్ని తొలగిస్తాడు. భారత్‌కు అవసరం ఉన్నంతవరకే ఇంగ్లాండు ఇక్కడ ఉండగలుగుతుంది. ఆ అవసరం తీరగానే అది వైదొలగవలసి ఉంటుంది. ఎందుకంటే – ఆంగ్లేయ పాలన తన భుజబలం ఆధారంగా ఇక్కడికి రాలేదు, తన బలం ఆధారంగా ఇక్కడ నిలబడ లేదు. ఇంగ్లాండు ఈ దేశానికి సహాయపడగోరితే ఆ సహాయం పొంది, సహాయపడకపోతే ఆ సహాయం లేకుండా, ప్రతిఘటిస్తే ఆ ప్రతిఘటనను తట్టుకుని – భారత్ తన లక్ష్యాన్ని సాధించి తీరుతుంది."

విధి విలాసం

20వ శతాబ్దపు తొలి దశాబ్దంలో జరిగిన బెంగాలు విభజన ఉద్యమాన్ని మినహాయిస్తే – నిద్రాణమైన భారతీయ చైతన్యాన్ని మేలుకొలిపిన మరో సంఘటన లేదు. బెంగాలు విభజనకు ప్రతిఘటన విస్తృతంగా జరిగింది. ఆ ఉద్యమం బలీయమైనదే. అయితే, దాన్ని ఆధారంచేసుకుని స్వరాజ్యం వస్తుందని చెప్పగలిగేటంత ప్రచండమైనది కాదది.

బెంగాలు విభజనను ప్రతిఘటించిన విప్లవ వీరులు భగవానుని పరికరములని శ్రీఅరవిందులకు యోగవిద్యలో ప్రారంభిక శిక్షణ ఇచ్చిన విష్ణు భాస్కర లేలే అన్నారు. ఈ ప్రయత్నాలలో పట్టు లేదనీ, భగవానుడు భారత భవిష్యత్తును వ్రాసి ఉంచాడనీ కూడా ఆయన పేర్కొన్నారు. 1909లో విప్లవోద్యమం గురించి అణ్ణాసాహబ్ పట్వర్ధన్‌తో జరిపిన సంభాషణలో

లేలే ఇంకా ఇలా వివరించారు – “మీరు ఎంత ప్రయత్నించినా సరే, ఆంగ్లేయులు తమ పని పూర్తి కానిదే దేశం నుండి వైదొలగరు. వారి పని పూర్తయినట్లు కనిపించగానే, వారి బలం క్షీణించిపోతుంది. 1947 నాటికి వారు ఎంత బలహీనపడతారంటే – వారు తమకు తాముగా ఇక్కడ నుండి వెళ్లిపోతారు. వారిని పారద్రోలడానికి పోరాడవలసిన, రక్తం చిందించ వలసిన అవసరం లేదు.”

మరో సందర్భంలో స్వరాజ్యం గురించి ప్రశ్నించినపుడు లేలే ఇలా అన్నారు – “విదేశీయ ఆక్రమణను కాని, విప్లవాన్ని కాని అణచి వేయడానికి ఆంగ్ల ప్రభుత్వం సర్వసన్నద్ధంగా ఉంది. వారిని తరిమివేయడానికి విప్లవకారులు చేసిన సన్నాహాలు ఏమాత్రం చాలవు. కొద్దిమంది విప్లవకారులు ఇంత పెద్ద ఆంగ్ల సైన్యాన్ని ఎదుర్కొన జాలరు. మరీ మొండి పట్టుదల చూపితే వీరు తమ ప్రాణాలు కోల్పోతారు. విశ్వానికి భాగ్య విధాత భారత్. భారత్ లేచి నిలుస్తుంది. పూర్తి శక్తితో లేచి నిలుస్తుంది. విప్లవకారులూ, ఉద్యమకారులూ, సామాజిక కార్యకర్తలూ ఆ లేచినిలబడడానికి నిమిత్తమాత్రులు అవుతారు.”

తగు సమయంలో భారత్ స్వరాజ్యాన్ని సాధించడం తప్పనిసరి అని అంతర్ దృష్టి కలిగిన మహనీయులంతా ప్రకటించారు. 1947 ఆగస్టు 15న ఎర్రకోటపై త్రివర్ణపతాకం ఎగురవేయబడింది. అది సహజమైన సంఘటన. జరిగితీరవలసిన సంఘటన. ఎన్నో సంవత్సరాల పూర్వం సూక్ష్మ జగత్తులో ఈ సంఘటన చరిత్రవలె వ్రాసి ఉంచబడింది. వేలాది అమరవీరుల, లక్షలాది విప్లవకారుల, సత్యాగ్రహుల త్యాగాలను ఉపేక్షించడంగా ఈ వాస్తవాన్ని పరిగణించకూడదు. కర్రలు చేపట్టిన గోపబాలుర చర్యలవలె వారి చర్యలు ప్రశంసించదగినవని స్వామి సచ్చిదానంద వర్ణించారు. వారు ఉత్సాహం చూపారు. పరమేశ్వరునికి ప్రియ పుత్రులు అయినారు. భగవానుడు నిర్ణయించిన భారత భవిష్యత్తులో స్వాతంత్ర్య సమర సేనానుల కృషి అంతర్భాగమని భావించాలి. భారత్‌కు స్వరాజ్యం రావడం పరమేశ్వరుని విధి విలాసమని భావిస్తే, ఇక్కడి గతాన్నీ, భవిష్యత్తునూ అవగాహన చేసుకోవడం సులభం అవుతుంది.

భారతదేశపు గతం, భవిష్యత్తు ఏమిటి? గతం అంటే చరిత్ర కాదు, కాలక్రమాన్ని అనుసరించి సమాజంలో జరిగిన సంఘటనల జాబితా కాదు. అది మహత్తరమైన భారతీయ సంస్కృతి, సభ్యత. రాజులూ, మహారాజులూకాని, యోధులూ సంపన్నులూకాని దానిని రూపొందించలేదు. ఋషులూ, మునులూ తీర్చిదిద్దారు దానిని. వారి తపస్సుద్వారా, వారి పురుషార్థంద్వారా భారత్ ఆధ్యాత్మిక, భౌతిక రంగాలలో శిఖరాగ్రాన్ని చేరుకున్నది. ఈ దేశంపై పరమేశ్వరుని అనుగ్రహం వర్షిస్తూ వచ్చింది. దేశం దినదినాభివృద్ధి పొందింది. ఆ వైభవాన్నీ,

మహోన్నతినీ వివరించడానికి బదులు – శ్రీ అరవిందుల వాక్యాలను ఉదహరిస్తే సరిపోతుంది. వారిలా వ్రాశారు –

"ప్రాచీన కాలంలో ఈ దేశం ప్రపంచానికి దూరంగా, ఆలోచనలకూ, చేతనకూ క్రొత్త సూత్రాలను అన్వేషించే ఋషుల, మునుల కుటీరాలవలె ఉండేది. ఈ దేశం ప్రత్యేకమైన తన భౌగోళిక స్థితి కారణంగా మిగతా మానవజాతి నుండి వేరు చేయబడింది. ఇది ప్రశాంతమైన ఆశ్రమంలా ఉండేది. ఈ ఆశ్రమంలో తన సమస్యలపై, ప్రపంచ సమస్యలపై లోతయిన ఆలోచన జరిగేది. జీవన రహస్యం వెలికి తీయబడేది. దీని ఆలోచనలు ఆసియా అంతటా వ్యాపించేవి. వేర్వేరు సభ్యతలను నిర్మాణం చేసేవి. ఈ దేశమాత సంతానం ఇతర దేశాలకూ, సభ్యతలకూ వెలుగు ఇచ్చేది. అనంతమైన ఈ దేశపు బుద్ధివైభవ కణాలతో ధర్మశాస్త్రం నిర్మాణం అయింది. అనంతర కాలంలో ప్రమాదాలు విరుచుకుపడ్డాయి. హిమాలయాల కనుమలగుండా ఇతరులు రావడం ప్రారంభమయింది. ఫలితంగా భారత్‌లో శాంతి దెబ్బతిన్నది. భారత్ సంఘర్షణ యుగాన్ని గడపవలసివచ్చింది.

"క్రమక్రమంగా పరాభవ యుగం వచ్చింది. భారతీయ సిద్ధాంతాలనుండి ఉద్భవించిన సభ్యతలు భారత్‌పై ఆక్రమణలు ప్రారంభించాయి. అయితే – గ్రీకు, సిథియన్, ముస్లిం, క్రైస్తవ సభ్యతలను, చివరకి యూరపు విజ్ఞానాన్నీ, జడవాదాన్నీ సైతం భారత్ జీర్ణించుకున్నది. ఇప్పుడు జీర్ణించుకోవలసిన విషయాలు చరిత్రలో అద్వితీయమైనవి, నిరుపమానమైనవి. అయినా, వీటిని జీర్ణించుకోవడం భారత్‌కు బాల్యక్రీడ. భారత్ బుద్ధివైభవం అన్నింటినీ తన భుజస్కంధాలపై మోయగలుగుతుంది. దాని ఆంతరిక మనస్సు ప్రతి విషయపు లోతులనూ తరచి చూడగలుగుతుంది. దాని భౌతికతకు ఎన్నడూ ఎలాంటి హానీ జరగడానికి వీలులేదు. ప్రపంచంలోని ఎంతపెద్ద పనినయినా చేయడానికి అది సమర్థురాలు. భారత్ ఇతరుల మాటలకు చెవి ఒగ్గిన ఆ అకర్మణ్యతా శకం సమాప్తమయింది. ఇప్పుడు అది బయటి వస్తువులను తీసుకుని వాటిని అనుకరించడంతో, వాటిని కొద్దిగా సంస్కరించడంతో తృప్తిపడదు. వాటిని ముడిసరుకుగా స్వీకరిస్తుంది, సాటిలేని తన సృజన శక్తితో భౌతిక ప్రగతిని సాధించేందుకై వాటిని వినియోగిస్తుంది.

H H H

జాగృతం చేసుకున్న దివ్యచేతన

భగవానుడు ఎంపికచేసిన దేశం

పైన పేర్కొన్న శ్రీఅరవిందుల అభిప్రాయాన్ని పోలిన మరో అభిప్రాయాన్ని కూడ ఇక్కడ ప్రస్తావించాలి. 1972లో జరిగిన ఒక చర్చ. గురుదేవులు హిమాలయాలలోని రహస్య స్థలాలలో సుమారు సంవత్సరంపాటు అజ్ఞాతవాసం జరిపి శాంతికుంజ్‌కు తిరిగి వచ్చారు. శాంతికుంజ్‌లోని ముఖ్య భవనం మొదటి అంతస్థులో ఇపుడు గురుదేవులు మాతాజీల పాదుకలు ఉన్న స్థలంలో గురుదేవులు కుర్చీలో కుర్చున్నారు. భారతవర్షపు విరాట్ స్వరూపాన్ని, మహిమామయ స్వరూపాన్ని మానవాళికి పరిచయం చేయడం కోసం పరిశోధన జరగవలసిన అవసరంగురించి చర్చ జరుగుతోంది. మన మహిమనూ, గరిమనూ ప్రపంచానికి తెలియజెప్పాలంటే అందుకు వాస్తవాలనూ, ప్రమాణాలనూ చూపవలసి ఉంటుంది. వాటిని సేకరించడానికై పరిశోధన అవసరం అవుతుంది. గురుదేవులు జరిపిన ఈ పరిశోధన ఆ తర్వాత “సమస్త విశ్వకో భారత్‌కా అజస్ర అనుదాన్” (ప్రపంచానికి భారతవర్షం నిరంతరం అందించిన ప్రసాదం) అనే గ్రంథంగా వెలువడింది.

భారతవర్షం దివ్యలీలలు జరిగిన భూమి అనే సిద్ధాంతం గురుదేవుల వ్యాసాలలో, ఉద్బోధనలలో బలీయంగా వెలికివస్తోంది. ఒక పరిజనుడు గురుదేవులను ఇలా అడిగాడు– ‘పరమేశ్వరుడు భారతదేశంలోనే అవతారాలు ఎత్తాడుకదా. ఆయనకు భారతవర్షంపై అంత అభిమానం ఎందుకు ఉంది? మన జాతి మానవాళికి సభ్యతా సంస్కృతుల వెలుగును అందించిన అత్యంత పురాతనమైన జాతి అని మనం భావిస్తున్నాం. మనం గొప్పలు చెప్పుకోవడం లేదు కదా. శక్తిలో, జ్ఞానంలో, కౌశల్యంలో, సంఘటనాశక్తిలో మనం ఎవరికీ తీసిపోకపోతే– శతాబ్దుల తరబడి మనం బానిసత్వంలో ఎందుకు మ్రగ్గాము? మనం శక్తిశాలులం అయితే, మహావీరులం అయితే దురాక్రమణదారులు మన దేశాన్ని ఎలా జయించారు?”

ఆ పరిజనుని ప్రశ్నలో సందేహం కాని, ఆక్షేపంకాని లేదు. జిజ్ఞాస మాత్రమే ఉన్నది. గురుదేవులు అజ్ఞాతవాసం నుండి తిరిగివచ్చిన సంగతి హెచ్చుమందికి తెలియదు. రోజూ అయిదారుగురు వ్యక్తులు మాత్రమే శాంతికుంజ్‌కు వచ్చేవారు. మాతాజీ గదికి కుడివైపున ఉన్న గదిలో కూర్చుని, గురుదేవులు వ్రాసుకునేవారు, భావి కార్యక్రమాలను నిర్ణయించేవారు.

పరిజనుని ప్రశ్నకు గురుదేవులు క్లుప్తంగా ఇలా సమాధానం చెప్పారు– 'భారతవర్షం భగవానుడు ఎంపికచేసిన దేశం. నీవు చూడడం లేదా. పరమేశ్వరుడు ఇక్కడ స్వయంగా అవతారాలు ధరించాడు. సత్యాన్నీ, ధర్మాన్నీ ప్రతిష్ఠించాడు. ఆయన ఇక్కడ 24 అవతారాలు ఎత్తాడు. ఇక్కడ జన్మించిన ఋషులు, మునులు, యోగులు, యతులు, సిద్ధులు, సంత్‌ల సంఖ్య ఊహకు అందనిది. ప్రపంచంలోని ఇతర దేశాలలో జన్మించిన సంత్‌లు అందరినీ లెక్కవేస్తే వారి మహిమల వివరాలను సేకరిస్తే– అదంతా భారత్‌లో జన్మించిన ఆధ్యాత్మికవేత్తలలోని ఒక భాగంతో అయినా సమానం కాదు. మన దేశంలో ఉన్నన్ని సిద్ధాంతాలు, విశ్వాసాలు, సాధనా సంప్రదాయాలు ప్రపంచంలోని ఇతర దేశాలలో ఉన్నవాటి అన్నిటికన్న హెచ్చు. ఇక్కడ ఆ విద్యలన్నిటికీ సమన్వయం ఉన్నది. ఈ విద్యలు ఇతర దేశాలలో వెలసి ఉంటే వాటి విద్వాంసులు పరస్పరం తలపడి ఉండేవారు. ఇక్కడి ప్రకృతి, ఋతువులు, నదీనదాలు, పర్వతాలు, మైదానాలు, ప్రాణి జగత్తు, నివాసులు – అన్నింటిలోనూ వైవిధ్యం ఉన్నది. ఈ వైవిధ్యాన్ని చూచినపుడు, భారత్ భగవానుడు ఎంపిక చేసిన దేశమని తెలియడం లేదా. ఆయన ఇక్కడ తన లీలలద్వారా, తన ప్రకృతిద్వారా కొత్తకొత్త ప్రయోగాలు చేస్తున్నాడు'.

కొద్ది క్షణాలు ఆగి, గురుదేవులు ఆ పరిజనుణ్ణి ధ్యాసపెట్టి చూచారు. మాటలో చెప్పినదానికన్నా ఎంతో హెచ్చయిన సందేశం, ఎన్నో రెట్లున్న సందేశం ఆ దృష్టి నిక్షేపంద్వారా, ఆ ధ్యాసను కేంద్రీకరించడం ద్వారా పంపబడింది. గురుదేవులు అలా ధ్యాసపెట్టి చూడడం చూస్తే ఒక బుద్ధిపరమైన పాఠం ఆ పరిజనునికి అందినట్లు అనిపించలేదు. ఆ పరిజనుడు అప్పటి తన అనుభూతిని వర్ణిస్తూ ఇలా వ్రాశాడు– 'నాకు బాల్యం గుర్తుకువచ్చింది. నాకు ఏదైనా జటిల ప్రశ్న ఎదురైనపుడు నేను నా తండ్రిగారి వద్దకు వెళ్లేవాణ్ణి. ఆయన నా ప్రశ్నకు ఏవో పుస్తకాల్లోనుండి సమాధానం చెప్పేవారు కారు. ఏదో సమాచారాన్నికాని, వాస్తవాన్నికాని పేర్కొనేవారు కారు. వారు సిద్ధాంత విషయాలు కొన్నిటిని బోధించేవారు. ఆ తర్వాత నావైపు చూస్తూ ఉండేవారు. నేను అడిగినదానికి సమాధానం ఏమిటనేది నేను మరచిపోయేవాణ్ణి. ఆయన మాటలు విని, అంతకు మించి ఆయన దృష్టిని ఆస్వాదించి– నేను తృప్తిపడేవాణ్ణి. తాళపుచెవి దొరికిందని నాకు అనిపించేది. పుస్తకం మూసి తాళంవేసిన ఒక పెట్టె తాళంచెవి దూర్చి పెట్టె తెరువు. పెట్టెలో బందీగా ఉన్న సమాధానాన్ని అందుకో. గురుదేవులు చేసిన సంక్షిప్తమైన ఉద్బోధనతో, కొద్దిసెకనుల దృష్టినిక్షేపంతో చిన్ననాటి ఆ అనుభూతి నా మనసులో మెదిలింది.'

గురుదేవులు ఆ తర్వాత ఇలా అన్నారు– 'హేతుబద్ధమైన సమాధానం కావాలంటే

అదీ ఉంది. సంసారం ఒక చక్రంవంటిది. అది గుండ్రంగా తిరుగుతూ ఉంటుంది. చక్రంలోని కొన్ని ఆకులు పైకి వస్తే, మరికొన్ని ఆకులు క్రిందకు పోతాయి. భారత్ విషయంలోనూ అదే జరిగింది. ఏ జాతి అయినా ఎల్లకాలం శిఖరాగ్రంలో ఉండదు. పైకి ఎక్కడంతోపాటు క్రిందికి దిగడంకూడ ఉంటుంది. కొన్ని వందల సంవత్సరాల బానిసత్వాన్ని పతనంగా పరిగణించవచ్చు. కానీ, ఆ బానిసత్వం భారత్‌ను నాశనం చేయలేదు. కొన్ని జాతులూ, సమాజాలూ 50–100 సంవత్సరాల అణచివేత కారణంగానే నాశనం అయినాయి. గ్రీసు, ఈజిప్టు, ఇరాన్, రోమ్‌ల ప్రాచీన సభ్యతలు తమను రక్షించుకోలేకపోయాయి. వాటి మౌలిక అస్తిత్వం ఏనాడో సమాప్తం అయిపోయింది. ఆ దేశాల ప్రజలకన్న హెచ్చుగా భారత్ అణచివేతకూ, పీడనకూ గురయింది. అయినా నేడది లేచి నిలబడింది. దీన్ని నాశనం కావడం అంటావా, విజిగీషు ప్రవృత్తికి నిదర్శనం అంటావా? వాస్తవాల వెలుగులో చూచినప్పటికీ– భారత్‌ను అజరంగా, అమరంగా, అజేయంగా నిలిపి ఉంచిన కొన్ని అంశాలు ఉన్నాయని గుర్తిస్తావు.'

భారత్‌కు తపోధనులైన దేవాత్మల, ఋషి–మునుల దివ్యశక్తుల సంరక్షణ ఉన్నదనే వాస్తవాన్ని మరెందరో మనీషులూ, తత్వవేత్తలూ తమతమ ధోరణులలో ధృవపరచారు. వారి తపోబలం ఈ దేశపు సామాజిక, సాంస్కృతిక, ఆర్థిక, రాజకీయ పరిస్థితిని కాపాడుతూ ఉన్నది. భారత వర్షపు ఆరోగ్యం ఎప్పుడైనా దెబ్బతిన్నప్పటికీ, అది ఒక స్థాయిని దాటి పతనం చెందదు. విజాతీయ తత్వాలూ, శక్తులూ దానిపై దురాక్రమణ జరుపుతాయి. వారు ఎంత బలీయులైనా, ఒక పరిధి దాటి దానిని వెనుకకు నెట్టలేరు. ఆ సరిహద్దు చేరగానే భారత్ ఉవ్వెత్తున లేచి నిలబడుతుంది. వ్యతిరేక పరిస్థితులను ఛేదించి సగర్వంగా విజేతగా నిలుస్తుంది. భారత్‌లో ఉన్న ఈ దిగ్విజయ శక్తి రహస్య స్థలాలలో మౌనంగా తపస్సు చేస్తూన్న యోగుల, ఋషుల దివ్యప్రభావం నుండి పెల్లుబుకుతుంది. పరమేశ్వరుడు, జగన్నియంత ప్రసాదించిన ప్రత్యేక అనుగ్రహం దానికి ఉండనే ఉన్నది.

ఋషి సత్తా వర్షించే అనుగ్రహానికి నమూనా 1971 డిసెంబర్‌లో జరిగిన ఒక గొప్ప సంఘటన. అపుడు భారత్, పాకిస్తాన్‌ల మధ్య యుద్ధం జరుగుతోంది. ఆ యుద్ధ ప్రారంభానికి పూర్వపు పరిస్థితులు అందరికీ తెలిసే ఉంటాయి. తూర్పు పాకిస్తాన్ (నేటి బంగ్లాదేశ్) నుండి వేలాదిమంది జట్లు జట్లుగా భారత్‌కు వచ్చి చేరుతున్నారు. అక్కడి పాలకులు ప్రజలను దారుణంగా పీడిస్తున్నారు. తూర్పు పాకిస్తాన్‌లోని సహజ సంపదను అక్కడికి రెండువేల కిలోమీటర్ల దూరాన ఉన్న పశ్చిమ పాకిస్తాన్ నియంతృత్వం దోచుకుంటోంది. తన దేశంలో వాడుకుంటోంది. ఉత్పత్తి చేసే భూభాగాలు దోపిడీకీ, పీడనకూ, మధ్య దళారీల దుర్మార్గాలకూ గురయినాయి. తూర్పు

పాకిస్తాన్ ప్రజలు ఇరవై సంవత్సరాలు ఆ యమ యాతనలను భరించారు. తమ హక్కులకోసం, న్యాయంగా తమకు రావలసిన అధికారాలకోసం గళం విప్పుతూవచ్చారు. ఆ విజ్ఞప్తులు వినడానికి బదులు పాలకులు ఉపేక్షా వైఖరినీ, దమన నీతినీ అనుసరిస్తూ వచ్చారు. ఈ దమనకాండ, ఈ పరపీడనపరాయణత్వం అక్కడి ప్రజలకు దుర్భరం అయిపోయింది. తూర్పు పాకిస్తాన్ ప్రజలు తిరుగుబాటు చేశారు. తూర్పు పాకిస్తాన్‌ను స్వతంత్ర రాజ్యంగా ప్రకటించారు. దౌర్జన్యకాండ తీవ్రరూపం ధరించింది. దానితోపాటు ప్రతీకార జ్వాలలు, విప్లవజ్వాలలు మరింతగా రగులుకొన్నాయి.

దివ్యచేతన జోక్యం

తూర్పు పాకిస్తాన్‌లో సాగుతూన్న సంగ్రామం ప్రభావం భారత్‌పై కూడ పడింది. దారుణ దమనకాండను ఎదిరించలేని జనం, దుర్భర పరిస్థితులను తట్టుకోలేని జనం భారత్‌కు తరలిరాసాగారు. ఇలా వస్తూన్న ప్రజల సంఖ్య వేలనుండి లక్షలవరకు, లక్షలనుండి కోట్లవరకు పెరిగి రెండు కోట్లు దాటింది. ఇంతమంది ప్రజల బాగోగులు చూచే బాధ్యత భారత్ ప్రభుత్వంపై పడుతోంది. ఆరోజుల్లో ప్రభుత్వ సాధన సంపత్తి విషయంలో విపరీతమైన కొరత ఏర్పడింది. ఆ కొరతను తట్టుకుని, ఇక్కడి ప్రజలపై అదనపు పన్నులు వేసి ప్రభుత్వం ఏదోవిధంగా ఆ శరణార్థులకు ఏర్పాట్లు చేస్తూ వచ్చింది.

తూర్పు పాకిస్తాన్ ప్రజలను నిలువు దోపిడీ చేయడంతో సంతృప్తిచెందలేదు పశ్చిమ పాకిస్తాన్. అక్కడి పాలకులు తమ రాజకీయ ఎత్తుగడలలో భాగంగా భారత్‌పై యుద్ధాన్ని రుద్దారు. 1971 జూలైనుండే మన తూర్పు, పశ్చిమ సరిహద్దులపై ఒత్తిడి పెరిగింది. కొద్దివారాలలోనే ఆ ఒత్తిడి యుద్ధంగా మారింది. ఆనాడు అగ్రరాజ్యాలు పాకిస్తాన్ పక్షాన నిలిచాయి. తూర్పు పాకిస్తాన్ ప్రజల నరకయాతనలు ఎవరికీ కానరాలేదు. భారత్‌పై పెరుగుతూన్న ఒత్తిడికూడ ఎవరికీ పట్టలేదు. యుద్ధం ప్రారంభం కావడానికి ముందు పరిస్థితిపై ప్రపంచ ప్రజాభిప్రాయం దృష్టిని ఆకర్షించడానికి భారత్ సాయశక్తులా ప్రయత్నించింది. ప్రధానమంత్రి, మంత్రివర్గంలోని సీనియర్ సభ్యులు బ్రిటన్, అమెరికా, ఫ్రాన్స్, జర్మనీ, ఇజ్రాయిల్, ఆరబ్ అమిరేట్ దేశాలలో పర్యటనలు జరిపారు. ఆయా దేశాల పాలకులకు వాస్తవిక పరిస్థితిని వివరించారు. అయినా ప్రయోజనం లేకపోయింది. పాకిస్తాన్ పాలకులకు నచ్చజెప్పడానికి ఎవరూ ప్రయత్నించలేదు. మౌనంగా ఉండి, లేదా పాకిస్తాన్‌కు సైనిక సహాయం పంపి– ఆయా దేశాలు పాకిస్తాన్‌నే ప్రోత్సహిస్తూ వచ్చాయి.

1971 అక్టోబర్‌లో చైనా ఐక్యరాజ్యసమితి సభ్యురాలు అయింది. తూర్పు పాకిస్తాన్

పరిస్థితీ, అక్కడనుండి తండోపతండాలుగా వచ్చిపడుతూన్న శరణార్థుల బరువులో భారత్ పరిస్థితీ మరింత దయనీయంగా తయారైనాయి. భారత్ ఏకాకి అయిపోయింది. భారత్ యుద్ధచర్యలు ప్రారంభిస్తే ఆ దేశాన్ని దురాక్రమణదారుగా ప్రకటిస్తామనీ, పాకిస్తాన్‌కు మద్దతు ఇస్తామనీ అగ్రరాజ్యాలు బెదిరించాయి. అంతేకాదు. భారత్‌కు ఇస్తూన్న సహాయం అంతటినీ నిలిపివేస్తామనీ ప్రకటించాయి. పొరుగు దేశం పాకిస్తాన్ దౌష్ట్యాన్ని సహించి ఊరుకోవడంతప్ప భారత్‌కు మరో దారి లేకపోయింది.

రష్యాతప్ప మరే దేశమూ భారత్ పక్షాన లేదు. అయితే, ఆ అగ్ర రాజ్యానికికూడ దాని పరిమితులు దానికి ఉన్నాయి. భౌగోళికంగా దూరంగా ఉండడంవల్ల, రాజకీయమైన పరిమితులవల్ల– మనసులో కోరిక ఉన్నప్పటికీ, ఆ దేశం చర్య తీసుకోలేకపోయింది. ఈ పరిణామాలన్నిటి ఫలితంగా భారత్ ఏకాకిగా, నిస్సహాయురాలుగా దిక్కుదోచని స్థితిలో మిగిలిపోయింది. తూర్పు సరిహద్దుల్లో పాకిస్తాన్ అప్రకటిత యుద్ధాన్ని ఏనాడో ప్రారంభించింది. డిసెంబరు మొదటి వారం ప్రారంభమవుతూనే అది పశ్చిమ సరిహద్దుల్లోకూడ దాడిచేసింది. ఆ దురాక్రమణకు జవాబు ఇవ్వడం,యుద్ధం ప్రకటించడం తప్ప భారత్‌కు గత్యంతరం లేకపోయింది.

యుద్ధ ప్రకటన జరిగింది. తూర్పు, పశ్చిమ సరిహద్దులలో భీషణ యుద్ధం ప్రారంభమయింది. రెండు మూడు రోజులలోనే పాకిస్తాన్ సైన్యం కాళ్లు తేలిపోసాగాయి. అది వెనుకంజ వేయసాగింది. తూర్పు పాకిస్తాన్ రంగంలో శత్రుసేన ఒత్తిడి తగ్గసాగింది. భారత సైన్యం ముందుకు వెళ్లడం కనిపించింది. అప్పుడు దురాక్రమణదారుకు మద్దతు ఇస్తూన్న దేశాలు చర్యలు తీసుకున్నాయి. ఐక్యరాజ్య సమితి భద్రతా మండలికి ఈ వ్యవహారాన్ని తీసుకువెళ్లడానికి సన్నాహాలు ప్రారంభమైనాయి. ఒక దేశంపై నైతికమైన ఒత్తిడి తేవడానికై ఇలాంటి సన్నాహాలు జరుగుతూ ఉంటాయి.

అమెరికా ఈ సన్నాహాలతో తృప్తిపడి ఊరుకోలేదు. అది సైనిక ఒత్తిడినికూడ పెంచింది. హిందూ మహాసముద్రంవైపు పురోగమించాలని తమ సప్తమ నౌకాదళాన్ని ఆదేశించింది. సప్తమ నౌకాదళం ఆనాడు ప్రపంచంలోని అతిపెద్ద నౌకాదళం. దానిలో యుద్ధ విమానాలు, క్షిపణులు, విమాన విధ్వంసక శతఘ్నులు, వాయుతలంనుండి వాయుతలానికి వెళ్లే మిసైల్‌లు, తగినంత మందుగుండు సామాగ్రి కలిగిన సైనిక దళాలు ఉన్నాయి. భారత్–పాక్ యుద్ధ పరిస్థితిని తలక్రిందులు చేసే సైనిక సామర్థ్యం ఆ సప్తమ నౌకాదళానికి ఉన్నది. ఆ నౌకాదళాన్ని ధ్వంసంచేసే సామర్థ్యం కాని, దాన్ని హెచ్చు సమయం నిలువరించే సామర్థ్యం కాని ఆనాడు భారత నౌకాదళానికి లేదు. భారత్–పాక్ యుద్ధం తీవ్రతరం అయితే అది వారం పదిరోజులలోనే ముగిసిపోవడం

ఖాయం.యుద్ధం ముగిసే పరిస్థితులు ఏర్పడుతున్నాయి. కానీ, సప్తమ నౌకాదళం హిందూమహాసముద్రంవైపు తరలడంతో పరిస్థితులు తారుమారు అవుతున్నాయి.

ఇలా పరిస్థితి తారుమారు కావడంతో- భారత ప్రభుత్వంలోనే కాక, తూర్పు పాకిస్తాన్‌లోని ముక్తివాహినిలో, అక్కడి పౌరులలో, భారతీయ జనమానసంలో కూడ ఆందోళన ప్రారంభమయింది. విచిత్రమూ, భయావహమూ అయిన స్తబ్దత అంతటా ఆవరిస్తోంది. సప్తమ నౌకాదళం భారత సముద్ర సరిహద్దుల సమీపానికి వచ్చిందని 1971 డిసెంబర్ 5న వార్త వచ్చింది. ఈ దూరం తగ్గుతున్నట్లు తాజా సమాచారం అందింది. ప్రజల మనోబలాన్ని నిలిపి ఉంచడానికై - సప్తమనౌకాదళం కార్యకలాపాలపై వార్తలను ఆకాశవాణి కుదించి ప్రసారం చేస్తోంది. బి.బి.సి. ప్రసారాలలో నౌకౌదళాన్ని గురించి మరింత సమాచారం వెలువడుతోంది. నౌకాదళం భారత సరిహద్దుకు మరింతగా దగ్గరవుతోందని డిసెంబరు 6 రాత్రి నుండి డిసెంబర్ 7 తెల్లవారుజాము వరకు వార్తలు వచ్చాయి. నౌకాదళం తన దిశను మార్చుకున్నదనీ, అది భారత సరిహద్దుకు దూరం అవుతూన్నదనీ డిసెంబర్ 7వ తేదీ సూర్యోదయం తర్వాత వచ్చిన మొదటి వార్తలో తెలిసింది.

ఏమి జరిగింది? రాత్రికి రాత్రి పరిస్థితులు ఎలా మారాయి? దౌత్యపరమైన చర్యలేవీ జరగలేదు. ప్రపంచ ప్రజాభిప్రాయపు ఒత్తిడీ లేదు. ఈ స్థాయికి చేరిన తర్వాత అమెరికా రక్షణశాఖ ముఖ్య కార్యాలయం పెంటగన్ తన నిర్ణయాన్ని మార్చదని అమెరికా ప్రభుత్వ వ్యవస్థను సూక్ష్మంగా అవగాహన చేసుకున్న నిపుణులు ప్రకటించారు. తన నౌకాదళం బయలుదేరిన తర్వాత పని పూర్తికాకుండా తిరిగివెళ్లిన సందర్భం అమెరికా చరిత్రలో లేనేలేదు. సేనలు ప్రస్థానం జరిపి, యుద్ధ ప్రకటన జరిగి, యుద్ధం ప్రారంభమైన తర్వాత- వెనువెంటనే వెనుదిరిగిన సంఘటన, విరామం ఇచ్చిన సంఘటన ఇతర దేశాలలో సైతం జరగలేదు. అమెరికా రక్షణ మంత్రిత్వశాఖ రాత్రికి రాత్రి తన నిర్ణయాన్ని ఎందుకు తారుమారు చేసింది? యుద్ధానికి విరామం ఇవ్వడం, యుద్ధాన్ని ముగించడం, ఆక్రమణను ఉపసంహరించడం వంటి కీలక నిర్ణయాలు తీసుకునే అధికారం అమెరికా అధ్యక్షునికి మాత్రమే ఉన్నది. సప్తమ నౌకాదళాన్ని ఉపసంహరించాలనే నిర్ణయం తీసుకోవలసిరావడానికి అమెరికా అధ్యక్షునిపై అకస్మాత్తుగా ఎలాంటి ఒత్తిళ్లు వచ్చాయి? అమెరికా వ్యవహారాల నిపుణులు ఈ ప్రశ్నకు ఇంతవరకు సమాధానం కనుగొనలేకపోయారు.

మరి - దైవీ శక్తి ఏదయినా జోక్యం కలిగించుకున్నదా? శ్రద్ధాళువుల మనస్సులలో అప్పుడుకూడ జిజ్ఞాస కలిగింది. ప్రస్తుత ఛత్తీస్‌గఢ్ రాష్ట్రంలోని రాజ్‌నంద్‌గావ్‌లో ఉన్న సాధకుడు

మోహన్ దేవాంగన్‌కు 1971 డిసెంబర్ 7 తెల్లవారుజామున ఒక కల వచ్చింది. ఆ కల ఇలా ఉంది– అమెరికా నౌకాదళం హిందూమహాసముద్రాన్ని దాటి బంగాళాఖాతంలో ప్రవేశిస్తోంది. హుటాహుటిన శ్రీలంక సరిహద్దును దాటుతోంది. దాని వేగం క్షణ క్షణం పెరుగుతోంది. రామేశ్వరంవద్ద సేతువు నిర్మించబడిన స్థలానికి ఆ నౌకాదళం చేరింది. ఆ స్థలంలో కొన్ని రాళ్లు తేలుతూ కనిపించాయి. ఆ రాళ్లమీద రామనామం వ్రాసి ఉంది. రాళ్లమధ్యనుండి ఒక పెద్ద యుద్ధనౌక (అది సప్తమ నౌకాదళం అనేది స్పష్టం) ప్రయాణిస్తోంది. అకస్మాత్తుగా మెరుపు మెరిసినట్లయింది. సముద్రాన్ని చీల్చుతూ బిగించిన పిడికిలితో ఒక చేయి వెలికివచ్చింది. మొదట పిడికిలి వెలికివచ్చింది. ఆ తర్వాత ముంజేయి వెలికివచ్చింది. అనంతరం చేయి పూర్తిగా వెలికివచ్చింది. ఆ చేయి పైకివెళ్లి ఆకాశాన్ని తాకుతూన్నది. ఆ పిడికిలి తెరుచుకున్నది. అరచేయి విస్తరిస్తున్నది. క్రమంగా ఆ యుద్ధనౌకను తాకుతున్నది. ఆ అరచేయి ఎంతగా విస్తరించిందంటే– ఆ యుద్ధనౌక కనబడకుండా పోయింది. మరుక్షణంలో మామూలు పరిస్థితి ఏర్పడింది. సముద్రం ప్రశాంతంగా ఉంది. ఆ చేయి "ఎర్ర కాగడా" ధరించిన చేయిలా ఉంది.

శాంతికుంజ్‌లో అఖండ దీపం ఎదుట జపం చేస్తూన్న దేవకన్యలకుకూడ ఇలాంటి అనుభూతి కలిగింది. సప్తమ నౌకాదళం వెనుదిరిగిన వార్త ప్రసారం కావడానికి ముందే– వందనీయ మాతాజీ తనకు ప్రణామం చేయడానికి వచ్చిన సాధకులతో ఇలా అన్నారు – ప్రమాదం తప్పింది. ఈ యుద్ధంలో భారత్ విజయం పొందడం తథ్యం.ప్రపంచంలోని ఏ శక్తీ భారత్‌ను ఓడించజాలదు. యుద్ధం ముగిసిన తర్వాత భారత్ రోజురోజుకూ మరింతగా ప్రగతి సాధిస్తుంది. విశ్వానికి మార్గదర్శనం చేసే బాధ్యతను భారత్ నిర్వహించవలసి ఉంది. త్వరలోనే భారత్ అందుకు తగు యోగ్యతను సంపాదిస్తుంది.

పలువురు సాధకులకు కలలు కనిపించిన తర్వాత, వారు అనుభూతులు పొందిన తర్వాత పది రోజులకు యుద్ధం ముగిసింది. తాను సత్యపథంలో, న్యాయ మార్గంలో నడుస్తున్నానని భారత్ తనకుతాను ఋజువుచేసుకున్నది. భౌతిక దృష్టిలో ప్రత్యక్షంగా సమర్థురాలుగా కనిపించకపోయినా– ప్రపంచమంతటినుండి వచ్చే అనుచితమూ, అవాంఛనీయమూ అయిన వ్యతిరేకతను ఎదురొడ్డి నిలిచే శక్తి సామర్థ్యాలను భారత్ కలిగి ఉన్నది. ఇక భారత్‌ను ఓడించడం ఎవ్వరికీ సాధ్యం కాదు.

విజయం అనంతరం భారత్ శక్తి, సాధన, సిద్ధి రంగాలలో రోజురోజుకూ ప్రగతి సాధించింది. భారత వర్షపు ఈ నియతి ముందుగానే వ్రాయబడి ఉన్నది. భారత్ తొలి ప్రధానమంత్రి జవహర్‌లాల్ నెహ్రూ 1947 ఆగష్టు 15న ప్రసిద్ధి పొందిన తన ప్రసంగంలో

'నియతి సాక్షాత్కరించిన వేళ' అని వర్ణించిన ఆ నియతి కూడ ఎన్నో సంవత్సరాల పూర్వమే వ్రాయబడి ఉన్నది. అయితే ఆ అక్షరాలు వెలికివచ్చిన సంవత్సరం 1911.

K K K